

ПЕРИЦА ЈОКИЋ

ТРИ СНА МОЈ ГЕИНИЈЕ

Петрица Јоксич
мама моја, Терице

У израдапарки: поели Петрице
Јоксича мама моја, Терице све је израдапарки
и песничко, а тога је ништа поелитарно.

Пре песничком су отворени млади
музички дивови и - сугери по овој
поели - којим тога се урину гостете
гарево. Ни је јан зовен, а поелитарно
песник није отворено ни један гило
ако о Велиу није Салвоу у израдапарки.

22
6
1996

Марија БАРЗОВИЋ

БИБЛИОТЕКА *МОСТОВИ*

ПЕРИЦА ЈОКИЋ
ТИ СИ МОЈ ГЕНИЈЕ

Издавач
Међурејубличка заједница за културно-
просвјетну дјелатност

За издавача
Узеир Бећовић

Уредник
Момчило С. Бојовић

Технички уредник
Драгиша Стојковић Гиле

Рецензент
Матија Бећковић

Насловна страна
Мирко Вуковић

Слог
РАЧУНАРИ, Беране

Штампа
ПАНГРАФ, Београд

YU ISBN 86-7261-207-8

Перица Јокић

ТИ СИ МОЈ ГЕНИЈЕ

роман у балади

Пљевља, 1996.

*Како је она путовала
померао се и центар света.
(М. Бећковић)*

УПУТСТВО ЗА УПОТРЕБУ:

Књига се чита двапут од почетка.

58

Једном до црте,

други пут оно испод црте.

Само тако се добија прави смисао!

Мјестимично је падало вече.
Дошла је као 77. члан клуба
„Усамљена срца, бубрези,
вене... и остале гениталије.“
Појавила се у улози резерве.
Мјесто једне манекенке која је
у посљедњем часу
одлетјела на неку другу „писту“.
Међу нама је, можда, било и јунака
али сви ником поникоше
и у црну земљу погледаше.
Ко може њу да занијени?
Била је мрак.
Тотални.
Ето, де.

Аларм је био у току.
Изгледали смо као иза поплаве...
О резервној смо знали врло мало.
Један доста благи критичар
описао ју је са само двије ријечи:
није нешто.
Али требала нам је још једна,
интервентно,
ради броја,
па смо прихватили да је без обје руке,
али да има бар једну ногу.
Уз то смо били необично
толерантни:

Лијеву или десну, углавном
једну ногу и два три прста на њој.
Док смо чекали да се појави особа
којој смо већ склепали име
„дај шта даш“,
састављали смо њен лик,
а критичар (очевидац) пратио нас је са
„топло – хладно“.
Када смо је довољно оцрнили
(или уљепшали),
бацили смо се на бројчане оцјене.
Кретале су се од 1 до 2-.
Ову „високу“ оцјену дали смо на пол.
(По теореме, ако бог да, требало би
да је женка.
Под прстима ако не
од ока.).

Експертска група имала је одријешене руке.
Ампутирали смо је
свако на свој начин.
Резултат фото-робота
изгледао је овако:
лице дугачко до пупка;
груди до испод струка, каиш преко њих;
једно уво сателитска антена,
другога нема;
умјесто носа двогрба камила;
чело (као Холандија високо) до обрва;
дуге ријетке бркове смо „обријали“
јер се ради о плавуши
(обично их црнке сучу).
Ријечју,
куку мјесто благош.

Ништа нам није промакло,
на све смо обратили пажњу:
образи као стид црвени,
кармин пола метра око усана,
а усне танке као траг жилета;
Око очију боја и сјенке за 50 жена
и да је не могу истрошити за сва
времена,
а очи,
аналогно томе, закључили смо да нема;
коса плава као огуљени краставац,
са плимом и осеком сваке длаке
и сурфом понеке вашке.
Атракција за све амбисе, а и шире.

Аморфна маса, атест
и остали налази:
зуби – монодрама,
крајници – хорор,
језик – вестерн,
стомак – трилер,
ум, памет – порно,
међу ноге – акција.
Кинематографско заморче.

Каква је разлика између Плавуше и телефонске говорнице? – У телефонску говорницу не може да стане више људи.

Кренули смо маестрално и
баш ушли у фазу апсолвенције
кад су се отворила врата.
Мук.
Дочекали смо је како доликује:
смјестили,
придржали капут,
понудили пепељаром.
Окренули смо (службени) лист
И сада разговарали о нечем другом.
Уз скривена одмјеравања гошће.
Некаквим гестовима и мимиком
сложили смо се да оцјену „није нешто“
промијенимо (преиначимо) у
„није тако лоша“.
Стали смо да бранимо своје зазубице
у страху да их је
и она
видјела.

Амандмани су једногласно усвајани.
Већ са првим рокенролом
разбила је трему,
а са другим ми је показала
како се остаје без главе;
ускоро сам се и за ваздух борио
када сам покушао
да је, уз плесну тјескобу,
на кратко пољубим.
Ухватила ме као упијачем за мастило,
и ја сам пао
У безваздушни простор.
Била је тако добра.
Да куцнем у дрво: и руке, и ноге...
Све на броју!
И ништа онако како смо
анализом „жељели“.

Дапаче!

Знао сам да је то вече
нећу мијењати.

Ухватили смо прави корак
и прашили све пред собом.

Да нас је,
којим случајем,
видио Петар Поповић,
сигурно би настала
његова чувена мисао:

Више ништа неће бити исто.

Као модерна верзија Адама и Еве,
срели се
један човјек и једна жена.

Систематски ми се увукла под кожу
као крпељ.
На сахране сам одлазио
са више оптимизма да ће се
покојник вратити.
Растанак са њом био је нешто друго.
Вазда сам је изнова сахрањивао
и то на вијек вјекова.
Ноћи бих у свом кревету
проводио будан,
са мислима да сам на њеном дворењу.
Мјесто свијеће
„тињала“ би лагана музика.
Тек јутарња свјетлост
даривала би ми
мрвицу сна
и у сну црквена звона.
Ускоро се то одразило на мој
ендокрини и нервни систем.

Венама су ми текле артерије
(и обрнуто),
бубрези су куцали срцем,
а мозак је маштао о разуму...
Никад ми није било драже
спремање неког испита.
Народна књижевност.
Пронашао сам поглавље о бајалицама
и не одвајам се од њих.
Помажу ми да је заборавим.
Али само до
четири сата по подне.
Тада долази с посла
и мени пригмижу
змије у њедрима.
До даљњег,
за мој
пулс нема инструмента.

Елем,
погледам се,
не могу да вјерујем.
Фасада без промјене.
Немогуће је
да се ноћу не претварам
у вука
или какву другу звијер.
Шта ме још држи на окупу?
Носилац ордена за кохезију,
седми дан.
Потенцијални
лауреат свега нелогичног.

Младић у шумарку каже Плавуши: - Сад ће бити шта ће бити. А Плавуша упита: - Да свучем гаћице, или да испљунем жваку?

Сат од јутра штелујем и провјеравам.
Позваће у пет.
Шездесет минута гравитација ме баца
са столице на кревет,
са кревета на патос.
Добровољац сам свих
јуначких народних пјесама;
чекам погубљење да мирно предахнем.
И главу потурам џелату
- да замијеним кривца -
сломи се сјечиво.
Гледам телефон, погледујем сат.
Још седам секунди до експлозије.
Очи као клатно:
телефон, сат,
телефон, сат
телефон, сат...
Телефон!
Ма гдје био у том часу,
рука се извлачи до слушалице.
Апокалипса данас!

Естетски разговор и
још једном – договор.
Пут на Мјесец био је нормалнија ствар.
Поново је срце
нашло мјесто у грудима.
А тахограф,
мој вјерни издајник,
скинуће са конта живота
додатну туру казних дана,
и наставити са одбројавањем
као да смрт није ништа.
И није, јер вама отворено могу рећи:
За њено тијело,
за њену грађу, да буде одржана,
спреман сам и као жртва да будем
узидан.
Као
витамин у армираном бетону.

Долазим к свијести.
Корачам низ њену улицу.
На истом плочнику стојим.
Послије краће вјечности –
колико се на састанке чека –
појављује се она са својом
плавом косом.
А њен лик?
С нестрпљењем очекујем
да се подсјетим
како изгледа...
Сусрет,
готово, нијем;
халапљиво грабим максимум утисака
са непрегледног,
као дестилисана вода чистог,
лица.
Тихи поздрав:
вјештачко дисање
уста
на
уста.

Ешалон дрских посматрача,
кафана; бучна музика.
Повратак.
Опет испред њеног стана
чекамо да свако пође на своју страну.
Ту обично „изгубимо“ више времена
него у цијелом проводу.
Данима трагам за безболним рјешењем,
па ми на памет пада
кумова анестезија.
Он је зубар,
можда постоји специјална доза.
Неко мора да нас лијечи.
Ја да се растајем од ње не могу!
Шта да се ради.

Свитало је сунце,
радници су журили у фабрике,
негдје је неко пронашао
закопано благо,
рађали се становници свијета,
гасиле се тисућљетње планете...
Али ко мари.
Пет дана смо били
приковани за кревет.
Да нас нијесу стрефиле
велике богиње
или каква друга болешчина,
знали смо:
нико нам није доносио наранџе.
Нити су нам мјерили температуру
иако смо били
као Арктик ужарени.
Занесени „вишом математиком“
гњурили смо у зноју
и без кисеоника могли доста дуго.
До
астме, чини ми се.

Искрено,
не вјерујем
да на два – три квадрата
не може лијепо да се живи.
Ми смо се
беспријекорно слагали;
често као дрва
као два најфинија
кубика
грађе.
Тесане!
Ароматизоване природном
аромом.

И без опкладе,
нико није смио први из кревета.
Једном сам дошао у искушење
(када је требало
окренути касету),
али није био јак разлог
да би ми опростила.
Другој бих,
у сличној ситуацији, сам пјевушио,
али гдје њој?
Она је дјевојка са запада,
енглески и француски су јој
познати као кармин и крејон.
Пјесме које сам другима тако поносно
и из мозга пјевао,
правио сам се као да их
први пут чујем.
И глув и нијем, себи сам
лично на Бетовену цијелу ноту паузу.

Враница незајажљива
звала ме је
„мали геније“
и нијесам открио
да ли ме уважава
или потцјењује,
јер сам до тада био
велики генијалац.
И већи.

И она је,
као и свака друга фантазија,
имала плаву косу на увојке,
али није ходала истурених груди.
Дан је није откривао,
али је ноћу блистала
као рефлектор свијета.
Обожавала је дуга миловања
и ја сам се трудио да,
са само двије руке,
колико сам их имао,
покријем све зоне,
погасим све вулкане.
Био сам бољи од једногодишње норме
свих
омладинских радних акција заједно.
Сада знам да је могло и боље;
негдје сам једну секунду
бесповратно проћардао
и она се смртно наљутила.
Поздравили смо се заувјек
(када лимес од заувјек тежи
од уре до једног
тједна).

Шта све мора жив човјек:
пуна четири дана
био сам сам код мене,
а она код ње.
Изаветио сам
сједећи поред телефона.
Да сам јој барем кришом
истетовирао број на челу;
сто пута ће до огледала,
можда ће једном и до телефона.
Умјесто да ангажујем
окружни комитет,
позвао сам своја сјећања.
Убрзо, кроз маглу,
појављује се
она.

Еlegantно везујући пертле,
онако необавезно,
удијелила ми је свој број...
Тада га, чини ми се,
нијесам ни чуо, да би,
неколико дана касније,
сам изронио у стилу исуспасења.
Бројке су пред мојим очима
дефиловале као на рингу:
јединица, двојка, тројка, деветка
па још једна јединица.
Био сам
нокаутиран...

Наискап сам
окренуо праву комбинацију
и слушалица се истопила.
Сам Бог,
уз асистенцију виших сила,
покретао ми је уста
из којих су извирале ријечи
које нијесам могао да препознам.
Биле су
услишујуће.
И само се чекао резултат.

А мало затим
поново смо се нашли
на оном истом мјесту,
у нашој „гробници“,
на она два квадрата.
Можда је још негдје неко
јорганом био покривен,
али слично нама – нико.
У славу оних који нас подржавају,
зарили смо једно другом
зубе у вратове
и испили крв
до дна.
Иако није била нити хлорисана, нити
јодирана.

Сјај дуге у мојим очима
проматрала је
као тек приспјела
са штрајка глађу.
„Појела бих те“,
последње су њене ријечи.
Разишли смо се с надом
да овај пут неће бити заувјек.
Оставила ми је мирисе
свуда по соби
и рекла да ће доћи.
Доћи ћу,
каже,
кад мириси замру
и кад те више ништа
на мене не сјети.
Још исто вече сам
имитативном магијом
позивао највећи вјетар
да провјетри цијели
етар.

Небом је
десет дана већ прошло,
а моја соба
и даље
по
њој
мирише.
А још да је заборавим...
Није ми личило на клетву.

Ексклузивну изјаву
дао сам часопису у боји:
„Претежно сам је волио“.
Она мене није.
И није важно,
Добијао сам довољно.
Она ништа није тражила,
само је давала.
Била је незаинтересована.
Вољела је другог,
трећег...
Није ми било важно.
Задајан
као младо
теле
пред лучење,
осјећао сам се попут
корисника једнократне помоћи.
Сумњам да смо
и једног трена били компатибилни.

Бранећи своју сујету,
престао сам да је тражим.
Престала је да долази.
Вољела је четвртог, петог...
Хтио сам да ништа о томе не знам,
да стојим по страни.
Као човјек коме је прорадио чир
и ја сам тало
уживао.

Ујед отровнице
ширио се као прогресија;
кад сам је срео,
поново је с неким била у загрљају.
Био је то
неко сасвим шести.
Желио сам да знам куд иду.
Одлучио сам да их сачекам сјутра
на истом мјесту.
Били су тачни.
А с њом неко седми!
Корачао сам крадом за њима.
Прозор је био отворен
и видио сам познато тијело.
Чекао сам сљедећи корак.
Био одважан и храбар.
Проклета била.

Дежурам у свом стану.
Она и даље не долази.
Све теже ноћу заспим.
Навика на њу не престаје.
Било би важно да је ту.
Пао је и четрнаести дан,
ал' (можда) никад више она.
Полако ме напушта њен лик
и бојим се.
Да ли ћу је икада срести још?
А било би тако важно.
Важније
од живота!

Екватор је намјерно издужио стазу
(у односу на Земљине половине),
само да бих је дуже
чекао да се појави.
Са њом осми.
Били на мору.
И прича ми другар мој о сили те жене.
О његовом љету за сјећање.
И прича, и прича,
а мени познат филм.
И још каже:
Ни фотографски апарат не би постигао
да услика
све оно што је она могла
у једном дану.
Била је бржа од девет тренутака.
Ласер међу фењерима.

То мајка више не рађа.

Слика 1:

Жељезничка станица.

Чувам кофере док извади карте.

Послије пар секунди

трчим да јој кажем за К-15.

Она облачи сукњу

и поправља блузу за шалтером.

Слика 2:

Налијежем је да она чува кофере.

Стојим у реду.

Послије пет-шест тренутака

враћам се са картама у руци.

Она на коферу;

облачи сукњу,

поправља блузу.

У првом моменту ухвати ме паника

да није на нешто

алергична, видим понавља се.

Активна је и у возу.

Слика 2:

Не испуштам је.

По пиће до бифеа идемо скупа.

За шанком плаћам рачун и чекам курсур.

Она ништа не чека већ на сједишту...

Облачи сукњу,

поправља блузу.

Слика 4:

Испливавамо из воза.

Оран да јој додам руку;

она у WC-у, а воз стоји!

Није еколошки,

требало је да зна.

Излази тип, за њим она.

Облачи... Поправља...

Могао сам да одахнем. Није алергија.

Слика 5:

Куд год иде за собом оставља

миомирис из њеног

кандила.

До хотела узимамо такси.
Вадим кофере, она се не вади.
Тренутак касније
таксиста јој отвара врата;
излазти.
Облачи сукњу,
поправља блузу.
И све друго од
А до **Ш**.

А онда,
улазимо у хотел.

Слика 6:

Док чакам рецепционара
она разгледа Олимпијски тим.
Оправдано ће се дуже задржати;
палим кутију цигарета,
наручујем гајбу пива.
(Могоао сам и дупло, колико је остала).

Најзад,
отварају се врата свлачионице
(свлачионице за Олимпијце, иначе
њена је свуда гдје
на двије ноге крочи).

И знате већ:
облачи сукњу, поправља блузу.

Слика 7 (без блица):

У току ноћи неколико хиљада пута
иде у тоалет.

И то онај у дну ходника.

У топлесу.

Какав призор.

Бар неће поправљати блузу.

Слика 8:

Постаје све економичнија

у облачењу:

фрапирана је нудистичком плажом.

И да је не би ухватило сунце,

хвата „нешто“ и баца на себе,

послије чега не поправља ништа.

И економично и практично.

Слике 9, 10, 11, 12:

На јахти,

на јарболу,

са јарбола,

са јахте.

И свуда малтретира сукњу и блузу!

Да се то оцјењивало у школи

сигурно би била

вуковац.

Имала је нешто с аутоматском пушком,
с том разликом
што јој се метак увијек заглави.

Слике 13, 14, 15:

Према обали,
на обали,
пред хотелом.

Сукња и блуза у истом фазону.

Слика 16:

Под тушем; обавезно,
али нема шта да поправља
нити да облачи.

Слика 17:

На путу за ручак... С апетитом...
Облачи сукњу, поправља блузу.

Слика 18:

У тоалету без нужде (велике и мале)
а ипак,
облачи ..., поправља ...

Слика 19:

Послије ручка, калорично и енергично
... сукњу, ... блузу.

Слика 20, 21:

Анђелак нема проблема са бронхитисом.

Хладњикаво, а она на тераси
свлачи и сукњу и блузу.

Под палмом, такође, и сукњу и блузу.

Слика 22 и 23:

Пред кином, -//-, на благајни, -//-.

Слика 24:

У кину дегустира сваку сцену.

И боље, и брже, и спретније од свих
облачи сукњу, поправља блузу.

Слика 25:

Из кина, све се може кад се хоће,
илити,

гдје год нађеш згодно мјесто
ту окачи и сукњу и блузу.

Слика 26:

На улици (види под: слика 25).

Наравно, сукња, блуза
(неки добар квалитет)...

Није јој лоша те гимнастика

Једино што (мислим) не би могла да
је ували оном Самарану као нову
дисциплину за вишебој!

А шта је за њу, сиротицу незаситу,
један бој? Ни за на зуб. Ни нафанцат'.

Дан и ноћ иста фрка.
„Ти си мој геније“, говорила је.
Као да је хтјела
да минимизира свој значај.
За 24 сата снимиио сам
окупацију у 26 слика!
(...Не зна он за њене студије.
Ето, пође на испит на дан,

А остане три. Кажу, сине, и говоре људи да тада сви факултети на њој обаве практичну наставу. Машинци из отпорности материјала, електротехничари из пражњења кондензатора; хемичари је користе за испитивање флуида (плави лакмус боје у црвено); физичари на њој испробавају полугу, притисак, акцију-реакцију; медицинари је користе за природну оплодњу; економисти за улаз-излаз; грађевинари је упознају са вибратором за бетон, пољопривредници јој засађују своје саднице; угоститељи намузају варенику за капућино, а правници, инспирисани „оним“ дијелом њенога тијела, праве рупе у закону. И предлаже да се члан о силовању измијени: да казна сљедује жену, а не човјека...)

Ти ме не слушаш?! Хеј!

Цима ме...

Тргнем се.
(Укључење у његово излагање.)
26 слика – 26 типова.
И то потпуно различитих!
Нико (ко ју је сусрео)
није могао да се похвали
да није њен тип.
И да није успио да ријешу,
то јест, уради
косинус „фи“ њених кољена.
Просто,
била је школски примјер
неконтролисана
фисије.
Сви за Плавушу,
Плавуша за
све нас.
Наша птичица.
Рајска.

Е, друже,
Мој друже...
Слушам га и ћутим.
Ћутим јер је неvjероватно у праву.
Ћутим и не говорим:
сви ми да се у со претворимо,
не би њеног „ручка“ осолили.
Ћутим јер...
Слава јој и хвала!
Нек’ нам жива била!

Срећа и здравље су ме
некако пратили, али паре...
Паре су ми биле највећи проблем.
Хтио сам на Мјесец да је водим.
Прихватио бих било шта да радим.
И прихватио сам,
али ње нема.
Возим „смећар“ у комуналном.
Нијесу неке паре,
али за један дан живота – довољно.
И она је маштала о животу.
Наврат – нанос.
Као и оном у б9 поза, наравно.

Раширених руку
дочекао сам крај мјесеца.
Једна суза се сручила низ лице:
прву плату трошио сам сам...
Није се појављивала ни са истока,
ни са запада.
А ја сам точио из двије флаше,
припаљивао из два упаљача,
дисао два ваздуха...
Читао из двије Капорове књиге
шта остаје послџје љубави.
Послџје љубави остаје реченица:
„Дивно изгледаш, нијеси се ништа
промијенила. И, јави се понекад,
још имаш мој број телефона.“
Послџје љубави остају
пуне пепељаре
и празно срце.
Остаје лака узнемиреност кад пролази
нека дама са сличним парфемом.
Послџје љубави...
Послџје љубави остаје
адио до неког новог ћао.

Е, да ми је тих навика...
Па хотелске собе,
па чаше украдене у „Експленади“,
па сто у Дубровнику...
Шта да радим с три товара блага?
Што ће мени токе позлаћене,
Што бијела крила лабудова,
кад нијесам с оном коју волим.
Толико сам се избезумио
да ми ништа друго није преостајало
него да кренем на пут око свијета
не бих ли је нашао.
За овакву прилику мобилисао сам
све структуре.
Од доктора до слијепог цријева...
Испловили смо с пуно наде...

Тамо- овамо, послије 80 дана поново сам се обрео на почетку.

Нигдје је није било, само сам сазнао да је неко вријеме (у далеком свијету) изгарала на оним „врућим“ телефонима са којих клинци (отворених уста, а нарочито ушију) региструју женске уздахе, а њу су, кажу, разликовали и по томе што је, при сваком свршетку („разговора“), на сва уста и очајнички страсно (на њена два службена језика) запомагала: *You are my genius... Tu es mon genie...**

Била је, кажу, тако узграцијала да су је одмах и без одлагања ангажовали и дали на снимање „оних“ филмова само нико не зна којим племенима и да ли са двоногим или четвороногим животињама...

Моје крстарење је донијело и низ нус производа. Једног писца сам, рецимо, инспирисао и учинио славним. Написао је роман „Пут око свијета за 80 дана“.

Али то није важно. Било је стицајем околности.

Неколико мјесеци касније
сретнем је у свом стану.
Био сам изненађен као брав.
За сваки случај,
одмах сам је добро издеветао.
На брзину ми је пало на памет
(иначе се увијек касно сјетим)
да су дјевојке луде за тиме.
Стала је да ме љуби, а ја,
занесен послом,
из деветања пређем на десетање.
И најзад,
заметнем мрцину
и право у
смеће.
У оно најпрљавије!

Ево, ближи се
И дванаести Никољдан,
а ја је још увијек тражим
у сваком
контејнеру.
Најбољи радник у фирми.
Првотимац
у наранџастом дресу.
Стандардни!

Минуше године, минуше снови.
Сиједе се хватају у коло,
боре као канали за мелиорацију.
Све више се
савијам за штапом;
до земље је остало мање
него до свитања.
Успут,
као она официрска игра
„среће и добитка“,
Стигне до мене нечија прича
и у њој познати слоган.
И гдје год би се нашла двојица,
бар један је морао бити са титулом.
То је говорила свакоме мушкарцу:
ТИ СИ МОЈ
Г
Е
Н
И
Ј
Е.

П.С.

Ако ме сјутра покопаш,
једини пријатељу мој,
урежи на плочу
прво слово сваке строфе.
Можда се сјети и потражи ме.

КЉУЧ (прво слово сваке строфе):

-----, -----
-----, -----.

БРАВ(А):

КОНАЧНО РЈЕШЕЊЕ (прво слово
последњег стиха):

-----, -----
-----, -----.

Наставак страна 58

*Она је Југославија,
а они Балкан, Свијет, Космос...*

О АУТОРУ
(шкработина о писцу)

Маштовитошћу кума зове се Перица (и мијења се по Трећој врсти као именице Добрица, Новица, Верица, Зорица...), а презива Јокић. Рођен, без обзира на све и без злих намјера, 1962. у Витини (Балканско полуострво). Велике (и мале) одморе проводио у круговима школа "Вукашин Радуновић", "Панто Малишић", "Вукадин Вукадиновић"... у Беранама (тадашњем Иванграду). Тренутно је по ходницима приштинског Универзитета. Бави се сликањем (неизљечиво пати од поинтилизма). Објавио књигу "Паметнији попушта" (1996), а у њој паркирао афоризме, епиграме и карикатуре. Добитник више награда; једна од посљедњих - Трећа награда БИНГО. Кад добије Прву, објавиће своја сабрана дјела и тврдом повезу. Спроводи мисију да у литературу уђе без поезије (!).

* Ти си мој геније - превод на енглески и француски
Она Лично (главом и брусхалтером)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

886.1/2 - 1

ЈОКИЋ, Перица

Ти си мој геније: роман у балади / Перица Јокић.
- Пљевља : Међурејубличка заједница за културно-
просвјетну дјелатност, 1996 (Београд : Панграф). - 111
стр., слика аутора ; 20 цм. - (Библиотека Мостови)

ISBN 86-7261-207-8

ИД=49738764

Ово је прича о Плавуши за чију се болест није нашло лијека. Била је примјер за све катастрофе. О њој се најрадије говорило у трећем лицу, мада није постојало правило. Рок састав БУЛЕВАР јој се, чак, директно обраћа у пјесми "Венерин брег":

Звали су те лако месо
ширила си праве вибрације
нас младиће потентне и снажне
спасила си од резигранције.
Муж ти је био често на путу
а ти си била вреле крви
ноћ си проводила с оним од нас
ко би наиш`о први.
Ми смо затим сувише бесни
интимне ствари причали гласно
због нас си имала брдо проблема
ал` да се мењаш било је касно.
Нисмо ни знали да имаш душу
и неке своје приватне ране
користили смо твоје слабости
да освежимо дане.
После смо чули да упорно тражиш
неко сасвим ново решење
неку шансу психијатра
нешто за смирење.
Нешто се слично дешава с нама
данима тражимо нове шеме
неку нову стару Венеру
да с нама потроши време.

П.С. Пред закључивање књиге незванично сазнајемо да се на Сорбони спрема докторска дисертација на тему: "Она - то смо сви ми". (П. Јокић)